

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

ס.

עין משפט
גור מצוה

ע א מיי פ"ז מ"ל
 יאסור צוה הל"י ג:
 עב ב מיי שם הל"י ד:
 עב ג מיי שם הל"י טו:
 עב ד מיי שם פ"ט טז:
 ו סגמ לאוין קב
 טו"ע ע"ה ש"ע סימנ'ו סע"ק
 ט:
 עב ה ו ד ח מיי פ"ז
 מ"ל אכל הל"י יא
 סגמ עשין נח ולאין ללה
 טו"ע ע"ד י"ד סימנ' עג
 סע"ק ד:
 עב [ה] מיי שם הל"י י
 טו"ע ע"ש:

תוספות ישנים

אלה למעט מה. במאן
 אול"כ כ"י אלו"כ כ"י ע"כ.
 משמע אכל לרנן לא מני
 אחי וסביר דש חלל מנדה
 ו"מ ומיכ"ל ילף לומר
 דעשה חלל מנדה י"ז מק"ו
 דברושה שאין זה לאו
 שאני גרושה שהיא עמיה
 מתחלה שפסלה ציאתו
 מהרומה דכי נשא תאמר
 גנדה דלא פסלה דהא
 צי"ת זה הויה ו"ל כיון
 דנעשה עשאה וזנה דמי
 כיון דתפסי בה קדושי
 לא הויה כשאר חייבי
 כרימות ואי מאלמנה לכה"ג
 מנה לאלמנה שכן היא
 עמה מתחלה לדעול
 ד"ל היא עמיה מתחלה
 מק"ו ליתמא יסור כהונה
 שאני דכפרישות לעיל ו"ל
 ילף מאלמנה ומזרי שני
 שפסלה וזנו פסול שף
 אי צ"ל דמי. וקפדי
 ה"י מנא דעבדין שפיר
 דר הויה יסור דתדור הו
 יסור כהונה וילך אינו
 יסור כהונה דכפרישות
 לעיל. ולכ"ל כן יעקב
 יתא דלאתריך קרא למימר
 דאי חמה עושה חלל
 מנדה ד"ד דנילף מחייבי
 עשה דש חלל מהם
 אליכא דדייה: אליו לרבות
 הבוגרת. תימה למה לי
 קרא כיון דרבינן מוכח ע"ן
 משום שאין הוייתיה ע"י
 אש ה"ה צוגרת דבוגרת
 נמי אין הוייתיה ע"י אש.
 וגם כי עדיפא ויתר צוגרת
 ממוכת ע"ן משום דלא
 אתעביד כה מנשה ו"כ
 כיון דחזינן מוכח ע"ן כ"ש
 צוגרת ו"ל דס"ד צוגרת
 גרישה ממוכת ע"ן משום
 דאשתמי וגופה ומלא היתה
 לאש לא נפקא דשמא קרא
 לא חייב אלא דיברי שנה
 ע"י מעשה:

שאינו משלם קנס במפוחה. ואם תאמר וכיון דנעשה גט ואי
 לה כתובה כמו אלמנה לכ"ג דיש לה כתובה כדאמרין
 ביש מותרות (לקמן דף פה. ושם) אע"ג דאסורה מן התורה וא"כ
 מאי נפקא מינה דאין משלם קנס הרי יש לה כתובה ומה לי קנס
 ומה לי כתובה ואמר ר"י דנפקא
 מינה אש מחלה לכתובה ועוד נפקא
 מינה דלא משלם מן העידי' כיון
 קנס אלא מן הויצורית כיון דכונת
 אשה ועוד דכונת בעולה לרנן
 ועוד נראה דהא דלומר רב מוילא
 בגט היינו מדרנן ולהכי נקט פלוגתא
 ר' דרבי צאנוסת חזירו דצאנוסת
 עצמו מודה דלא הו' חלל ומיהו מליץ
 למימר דנקט אנוסת חזירו להודיעך
 כותן לרנן דמכשרי: **סופה** להיות
 בעושה תחתיו. ואין לומר דמוילא
 בגט דקאמר רב היינו לרבי אלעזר
 דלומר פנוי הבא על הפנויה עשאה
 וזנה דהא רב צברייתא קאי וצרייתא
 דלא כרבי אלעזר דהא אמרי רבנן
 הולד כשר: **חלל** כשרי: **אמר** רב הונא אמר רב **הלכה**
כר' אלעזר בן יעקב וכן אמר רב גידל אמר
 רב הלכה כרבי אלעזר בן יעקב איכא
 דאמרי אמר רב הונא אמר רב מאי טעמא
 דרבי אלעזר בן יעקב סבר לה כרבי אלעזר
 ומי סבר לה כותיה והא קיימא לן **משנת**
ר' אלעזר בן יעקב קב ונקי **ואילו** בהא
אמר רב עמרם **אמר** רב אין הלכה
 כרבי אלעזר קשיא רב אשי אמר ביש חלל
 מחייבי עשה קמופלגי **רבי אלעזר** בן יעקב
 סבר **איש** חלל מחייבי עשה ורבנן סברי
 אין חלל מחייבי עשה **מ"ט דראב"י** דכתיב
ואלמנה וגרושה וחללה וזנה את אלה לא
 יקה כי אם בתולה וגו' וכתיב **ואל** יחלל
 זרעו בעמיו אכולהו ורבנן אלה הפסיק
 הענין ורבי אלעזר בן יעקב אמר
 אלה **ילמעוטי** גדה כמאן אולא הא
 דתניא מאלה אתה עושה חלל ואי אתה
 עושה חלל מנדה כמאן כרבי אלעזר
 בן יעקב ורבי אלעזר בן יעקב נכתביה
 לאלה לבסוף קשיא תנו רבנן אחרות
 ארוסה רבי מאיר ור' יהודה אומרים מטמא
 לה רבי יוסי ורבי שמעון אומרים אין
 מטמא לה אנוסה ומפוחה ד"ה אין מטמא
 לה ומוכת ע"ן אין מטמא לה דברי ר' שמעון
 שהיה ר' שמעון אומר ראויה לכ"ג מטמא
 לה שאין ראויה לכ"ג אין מטמא לה ובוגרת
 ור' יהודה דדרשי הכי **ולאחרות** הבתולה
 [ה]פרט לאנוסה ומפוחה יכול שאני מוציא
 אף מוכת ע"ן ת"ל אשר לא היתה לאיש מי
 שהוייתה על ידי איש ויצאה זו שאין הוייתה
 על ידי איש הקרובה לרבות הארוסה ואליו
 לרבות הבוגרת הא למה לי קרא והאמר
 רבי מאיר בתולה אפילו מקצת בתולה
 משמע איצטריך סלקא דעתך אמינא נילף
 בתולה בתולה מהתם מה להלן נערה
 אף כאן נמי נערה קא משמע לן ורבי
 יוסי ורבי שמעון מאי טעמייהו דרשי
 הכי ולאחרות הבתולה פרט לאנוסה ומוכת ע"ן אשר
 לא היתה פרט לארוסה הקרובה לרבות ארוסה שנתגרשה
 אליו לרבות את הבוגרת הקרובה לרבות ארוסה שנתגרשה
 והא

שאינו משלם קנס במפוחה. שאם מפוחה היא אהנו ליה נשואין
 למפטריה מקנסא שהמפתה אין משלם קנס אלא כשאין כונסה
 דכתיב אש מאן ימאן (שמות כב) אבל אם נהור ימהרנה לו לאשה
 לא יתן כלום אבל אונס נותן מיד אפילו הוא כונסה דכתיב
 (דברים כב) ונתן האיש השוכב עמה
 ולו תהיה לאשה: **אמר** לשמעאל.
 להא דרז הונא דלומר ומוילא בגט:
סופה להיות מוכה ע"ן חספיו.
 כלומר סופה ליעבל לו ולאבד צטוליה:
סופה להיות בעולה חספיו. ואם
 נשא נשוי דקמני לגמרי קאמר
 דמותה לקיימה הואיל ועלמנו נבעלה
 וסופה להיות בעולה לו: **סבר** לה
כר' אלעזר. דלומר (לקמן דף סא:)
 פנוי הבא על הפנויה שלא לשם
 אישות עשאה וזנה וקיימה עליה בלאו
 ומחייבי לאוין דכהונה הו' הולד חלל:
 דרז עמרם לקמן צפירקין (שם):
ציש חלל מחייבי עשה. **אמר** ר' אלעזר
 צ"י לא כר' אלעזר סבירא ליה ולא
 וזנה היא ולא קיימא עליה בלאו אלא
 צעשה דכתיב צטולה יקה ולא בעולה
 ולא הבא מכלל עשה עשה: **וכפ"י**
לא יתלל אנוסה. ואפי' אכולהו יקה
 ולא בעולה דעשה הוא: אלה הפסיק
הענין. דכתיב אלה צמר חייבי לאוין
 לאשמועינן אלה שכן חייבי לאוין
 חלוקין מדין חייבי עשה: **למעוטי**
גדה. שאם צא כהן על אשתו נדה
 אין הולד חלל: **ולכתביה לבסוף.**
 הואיל ולא לפלוגיניהו אמר: קשיא.
 לרב אשי דמוקי פלוגתייהו בצטעמא
 דהני קראי: **אחוסה ארוסה.** של
 כהן הדיוט אבל נשאה פשיטא לן
 דאין מטמא דכתיב³ ולאחרותו הבתולה:
אנוסה ומפוחה. אחרותו שאנוסה או
 שנפתתה: דברי הכל אין מטמא
 לה. וטעמא דכולהו מפרש לקמן.
ומוכח ע"ן אין מטמא לה דברי ר"ש.
 ר"ש לטעמיה דלומר צמתנין מוכת
 ע"ן אסורה לכ"ג אלמא לאו בכלל
 צטולה היא: שאינה ראויה לכ"ג אין
מטמא לה. דהכא והכא צטולה
 כתיב: **דברי כל אדם.** ואפי' לרבי
 מאיר דפסקי צוגרת לכהן גדול הכא
 לענין טומאה איתרבי דלקמן: פרט
לאנוסה ומפוחה. שאינה צטולה:
יכול שאני מוילא אף מוכה ע"ן. שאינה
 צטולה: **לרבות את הארוסה.**
 ואיצטריך לרבות דלא תימא אשר
 לא היתה פרט לארוסה שהיתה לאיש
 דהויה לשון קידושין היא: ה"ג למה
 לי קרא והא אמר ר"מ צטולה מקלס
 צטולים משמע. לעיל אמר הכי
 מדאיצטריך למכתב צטוליה לגבי כ"ג
 להוילא את הצוגרת לר"מ מכלל צטולה
 צוגרת נמי משמע: **מהסס.** כי
 ימנא איש נערה צטולה (דברים כב):
 מדצקיה

(א) ע"י מוספתא בטרות
 כג: ד"ה משנת. (ב) [לעיל]
 מט: ו"ע"י. (ג) [לקמן ע"ל]
 וע"ש. (ד) [לקמן ע"ל]: (ה)
 [לעיל ע"ל]. (ו) [לעיל ע"ל]
 אלו"כ כ"י מהרש"ל,
 (ז) [יקרא כה:] (ח) [לעיל]
 דר"א כן יעקב,

תורה אור השלם

1. אלקמה וגרושה
 ויחללה וזה את אלה לא
 יקה כי אם בתולה
 מעמיו יקה אשה:
 יקרא כא יד
 2. ולא יחלל וירבע מעמיו
 כי אפי' יד מקדשה:
 יקרא כא טו
 3. ולאחרותו הבתולה
 הקרובה אליו אשר לא
 יקה לאיש לה נשוא:
 יקרא כא ג

גליון הש"ס

גמ' אמר ר"ה אמר רב
 הכותב כראב"י. עין מוס' ד'
 בטרות דף כג ע"ב ד"ה
 משנת: שם ואילו בהא
 אמר רב עמרם אמר רב.
 מדברי מוס' וירבע מעמיו
 ע"ב ד"ה ורב מנאר דליג
 כאן אמר רב וכן הוא לקמן
 קא ע"ב: שם ראב"י סבר
 יש חלל מחייבי עשה. עין
 לקמן דף עו ע"ב מדי'
 מתלל:

הגהות הב"ח

(א) גמ' צ"ל אמר רב
 עמרם אין הלכה כ"ל
 ומינות אמר רב נמנא:

מוסף רש"י

משנת ר' אלעזר בן
 יעקב קב ונקי. קמ מיה
 קטנה, כלומר במקומות
 מועטים הוא מוכר במנשה
 או צברייתא, ונקי. בכל
 מקום שוכר הלכה כמותו
 (וע"ל פ"ט: ובי"ז ע"ד רובין)
 פ"ט: ובכורות ס"ג: או: לא
 למד הירבה שאלר חזרו
 אלא מה שאומר צנית
 המדרש נקי הוא שהלכה
 כמותו לעולם (גיטין ס"ו).
 יש חלל מחייבי עשה.
 כגון כהן גדול ששם
 אנוסה או מפתה שהיא
 עליו נעשה, צטולה יקה
 ולא צעולה (לקמן ע"ה).

ולא ה"ל למימר מהתם אלא ה"ל למימר צהדיא מאונס ומפתה אלא מהתם היינו כ"ג כדפירש ר"מ דל"י ציה ומשום דרבי שמעון
 גמרה מהתם קא סלקא דעתך נילף מהתם כדקאמר ראויה לכהן גדול מטמא לה כו' ועל כרחך לא לסימנא בעלמא נקטיה מדפריך
 בסמוך והא אמר רבי שמעון ראויה לכ"ג כו' ואי פריך משום דאין הכלל אמת מהא לא הויה משני מידי אלא ודאי פריך דמכ"ג
 ה"ל למילף ומוכת ע"ן מהתם גמר לה רבי שמעון כדקתיב צהדיא צברייתא הראויה לכ"ג כו' דאי לאו דמיטעיה רחמנא מוכת ע"ן
 מצטוליה עד שיהו כל צטוליה קיימין וגמר מהתם ה"ל למידרש הכא מי שהוייתה על ידי איש יתה מוכת ע"ן והוה ילפינן התם מהכא:
 והא